





Denna planet har blivit vårt hem under årens lopp. Den tid som passerat har sopat igen alla minnen. Vi minns inte längre varför vi kom hit eller hur. Allting är så vagt och osäkert. Det är som att planeten själv har en direkt inverkan på vår själ. Existensen upprätthåller bara nätt och jämt det monotona arbetet i gruvorna.

Hade vi förtjänat detta eller var det ett val? Vad kan i så fall ha varit värre än detta öde? Allting känns så mörkt och utsiktslöst.

Sekunder blir till timmar och timmar till år. Ingen håller längre någon vidare koll på vilket år vi befinner oss i. Det enda som aktualiseras är den dagliga väckningen klockan fem varje morgon enligt jordens tideräkning, och arbetspassets slut klockan halv tio på kvällen. Något dagsljus finns inte att följa, då biosfärens skyddande glas äter upp de sista, svaga solstrålarna och allt ljus istället är det som skapas på artificiell väg eller från ett fåtal starka stjärnor på stjärnhimlen.

Pluto är den planet som är längst bort från solen i vårt solsystem och därför också den kallaste och mörkaste planeten av dem alla. Planeten är knappt större än jordens måne, har en temperatur på -240 grader Celsius och är täckt av diverse olika gaser i frusen eller flytande form.



Denna planet har blivit vårt hem under årens lopp. Den tid som passerat har sopat igen alla minnen. Vi minns inte längre varför vi kom hit eller hur. Allting är så vagt och osäkert. Det är som att planeten själv har en direkt inverkan på vår själ. Existensen upprätthåller bara nätt och jämt det monotona arbetet i gruvorna.

Hade vi förtjänat detta eller var det ett val? Vad kan i så fall ha varit värre än detta öde? Allting känns så mörkt och utsiktslöst.

Sekunder blir till timmar och timmar till år. Ingen håller längre någon vidare koll på vilket år vi befinner oss i. Det enda som aktualiseras är den dagliga väckningen klockan fem varje morgon enligt jordens tideräkning, och arbetspassets slut klockan halv tio på kvällen. Något dagsljus finns inte att följa, då biosfärens skyddande glas äter upp de sista, svaga solstrålarna och allt ljus istället är det som skapas på artificiell väg eller från ett fåtal starka stjärnor på stjärnhimlen.

Pluto är den planet som är längst bort från solen i vårt solsystem och därför också den kallaste och mörkaste planeten av dem alla. Planeten är knappt större än jordens måne, har en temperatur på -240 grader Celsius och är täckt av diverse olika gaser i frusen eller flytande form.

I mitten av detta eviga, mörka ishav sträcker sig en två mil stor glaskupa som agerar som skydd för Plutokoloniens biosfär. Inuti denna har temperaturen höjts till 10 grader och stora, suckande aggregat längs glaskupans sidor genererar en tunn, men duglig atmosfär. Aggregatens djupa suckande hörs över hela anläggningen och har lite livet här.

Då Plutos låga gravitation hade försvårat arbetet har artificiell sådan skapats som dock var lite för stor i proportion till planeten så gravitationen medför att man känner sig aningens tyngre än normalt. Vad som nu skulle vara normalt, men detta är vad vi fått oss återberättat.

Kupan är nedsänkt några meter under havsytan så att planetens verkliga, steniga och nakna yta är blottad inuti biosfären. Innanför islagret vilar nämligen en stor rikedom av några av galaxens mest eftersökta mineraler. Mineralernas namn yppas aldrig, men de har ett svagt grönt skimmer omkring sig och känns lite värmande vid beröring. Arbetarna rekommenderas dock inte att vara i alltför långvarig kontakt med det som grävs fram i gruvorna. Istället skall allt omedelbart lastas av på transportbanorna.



3

I mitten av detta eviga, mörka ishav sträcker sig en två mil stor glaskupa som agerar som skydd för Plutokoloniens biosfär. Inuti denna har temperaturen höjts till 10 grader och stora, suckande aggregat längs glaskupans sidor genererar en tunn, men duglig atmosfär. Aggregatens djupa suckande hörs över hela anläggningen och har lite livet här.

Då Plutos låga gravitation hade försvårat arbetet har artificiell sådan skapats som dock var lite för stor i proportion till planeten så gravitationen medför att man känner sig aningens tyngre än normalt. Vad som nu skulle vara normalt, men detta är vad vi fått oss återberättat.

Kupan är nedsänkt några meter under havsytan så att planetens verkliga, steniga och nakna yta är blottad inuti biosfären. Innanför islagret vilar nämligen en stor rikedom av några av galaxens mest eftersökta mineraler. Mineralernas namn yppas aldrig, men de har ett svagt grönt skimmer omkring sig och känns lite värmande vid beröring. Arbetarna rekommenderas dock inte att vara i alltför långvarig kontakt med det som grävs fram i gruvorna. Istället skall allt omedelbart lastas av på transportbanorna.



3



4

Gruvbrotten medför ett stort stendamm som aggregaten inte riktigt hinner med att filtrera bort. Dammet täcker det mesta utvärtes inom biosfären och ger ett sjaskigt och förfallet intryck till den kåkstad av baracker för arbetarna som upptar den större delen av kolonin. Varje arbetslag har sin egen barack där de måste spendera de timmar då de inte jobbar. Ljuset inuti kolonin kommer från ett fåtal gamla gasgatlampor, som dock ter sig högst kontemporära för spelarna. Mellan klockan elva och halv fem på natten måste det vara släckt och absolut tystnad i barackerna. Det enda ljus, som då bryter av gatlamporna kommer från det rastlösa letandet av strålkastarna på de sporadiskt uppförda vaktornen.

Längs kupans västra sida sträcker sig kontorskomplexen i svindlande höga tornbyggnationer. Hit in kommer ingen som saknar befogenhet eller nycklar. Detta för att det patrullerar vakter runt om dessa byggnader och i hela resten av anläggningen. Dessa slår villkorslöst och brutalt ner gruvarbetare som gått vilse, inte befinner sig där de ska eller på annat sätt stör ordningen i den väldigt strikta kolonin.

Avstånden mellan varje arbetarkollektiv är stora för att patrullerna enklare skall kunna uppmärksamma eventuella brott mot ordningsföreskrifterna, då socialt umgänge mellan de olika arbetsgrupperna är strikt förbjudet. Arbetslagen kallas även individuellt



4

Gruvbrotten medför ett stort stendamm som aggregaten inte riktigt hinner med att filtrera bort. Dammet täcker det mesta utvärtes inom biosfären och ger ett sjaskigt och förfallet intryck till den kåkstad av baracker för arbetarna som upptar den större delen av kolonin. Varje arbetslag har sin egen barack där de måste spendera de timmar då de inte jobbar. Ljuset inuti kolonin kommer från ett fåtal gamla gasgatlampor, som dock ter sig högst kontemporära för spelarna. Mellan klockan elva och halv fem på natten måste det vara släckt och absolut tystnad i barackerna. Det enda ljus, som då bryter av gatlamporna kommer från det rastlösa letandet av strålkastarna på de sporadiskt uppförda vaktornen.

Längs kupans västra sida sträcker sig kontorskomplexen i svindlande höga tornbyggnationer. Hit in kommer ingen som saknar befogenhet eller nycklar. Detta för att det patrullerar vakter runt om dessa byggnader och i hela resten av anläggningen. Dessa slår villkorslöst och brutalt ner gruvarbetare som gått vilse, inte befinner sig där de ska eller på annat sätt stör ordningen i den väldigt strikta kolonin.

Avstånden mellan varje arbetarkollektiv är stora för att patrullerna enklare skall kunna uppmärksamma eventuella brott mot ordningsföreskrifterna, då socialt umgänge mellan de olika arbetsgrupperna är strikt förbjudet. Arbetslagen kallas även individuellt

så att de förs på behörigt avstånd från varandra på sin väg mot och från gruvorna. Även den obligatoriska duschningen efter uppstigandet ur gruvorna sker lagvis och så även matrasterna.

Arbetsdagen börjar klockan fem med väckning och innan klockan sex skall vi ha ätit frukost och tagit oss till gruvan där vi jobbar ända fram till klockan halv tio, med endast två matraster på en halvtimme vardera.

Det blir inte mycket mer än en timme över till fritid varje kväll, men då man inte får röra sig fritt utomhus enligt ordningsreglerna brukar vi mest försöka sova och invänta nästa arbetsdag.

Det här är vårt liv idag.



5

så att de förs på behörigt avstånd från varandra på sin väg mot och från gruvorna. Även den obligatoriska duschningen efter uppstigandet ur gruvorna sker lagvis och så även matrasterna.

Arbetsdagen börjar klockan fem med väckning och innan klockan sex skall vi ha ätit frukost och tagit oss till gruvan där vi jobbar ända fram till klockan halv tio, med endast två matraster på en halvtimme vardera.

Det blir inte mycket mer än en timme över till fritid varje kväll, men då man inte får röra sig fritt utomhus enligt ordningsreglerna brukar vi mest försöka sova och invänta nästa arbetsdag.

Det här är vårt liv idag.



5

